

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. Габрово, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселина Топалова

Членове: Ива Димова
Симона Миланези

при участието на секретаря Весела Хр. Килифарева
като разгледа докладваното от Веселина Топалова Въззивно гражданско дело
№ 20224200500073 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на СТ. К. СТ., чрез адв. Г.Х., против решение № 218/29.11.2021 г., постановено по гр.д. № 427/2021 г. по описа на Районен съд Севлиево.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно.

Първият иск е за връщане на преносим компютър и мултифункционално устройство. Ответникът не спори факта, че държи вещите без основание, но е предложил на сдружението да ги върне, но същите не били приети. прави се възражение за недопустимост на иска, поради липса на правен спор. Дори и да се приеме, че жалбоподателят следва да върне вещите, но следва да се отчете недобросъвестност на ответника по жалбата и С. да бъде освободен от тежестта на разноските.

Неправилно и незаконосъобразно било решението и по иска за осъждане на жалбоподателя да върне на сдружението сумата от 1030 лв., заплатени такси за обучението на С. в аграрния университет в гр. Пловдив. Според жалбоподателя, в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.41 ал.4 ЗЮЛНЦ, тъй като преведените суми са в очевидна полза на юридическото лице с нестопанска цел за осъществяване на общественополезната му дейност.

Иска се да бъде отменено обжалваното решение и да бъде постановено друго, с което исковете да бъдат отхвърлени.

В срок е постъпил писмен отговор от ответника по жалбата, с който същата се оспорва и се излагат подробни аргументи относно нейната неоснователност.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, приема следното:

Решението е валидно и допустимо, а разгледано по същество е частично неправилно.

Пред първоинстанционния съд са предявени съединени иски за осъждане на ответника да

върне на ищеца собствените му движими вещи- преносим компютър HP и мултифункционално устройство MFC Canon MF3010, на обща стойност 1043,99 лева или да заплати тяхната парична равностойност, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от подаването на исковата молба, както и иск за осъждане на ответника да заплати платените от ищеца средства за обучението му в Аграрен университет гр. Пловдив, в общ размер 1030,00 лева, платени без основание, заедно със законната лихва, считано от 30.08.2018 г., в условията на евентуалност, същата сума - 1030.00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаването на исковата молба, поради това, че неоснователно се е обогатил със заплащането на дължими от негова страна парични средства за обучение, погасени от ищеца.

Безспорно е между страните, че процесните вещи са собственост на сдружението и същите са предадени на ответника в качеството му на председател на КС на Сдружението. Не се спори също, че от 4.10.2019 г. той не заема тази длъжност, поради което ги държи без основание. От представените писмени доказателства, съдържащи кореспонденция между страните, се установява, че страните многократно са обсъждали връщането на процесните вещи. Ответникът е предлагал да ги върне, а ищецът е обвързвал връщането с условия, свързани с изхода на настоящото дело. В съдебно заседание, проведено на 10.05.2022 г. пред въззивния съд, ответникът отново заявява, че носи процесните вещи и изразява желание да ги предаде на ищеца. Поради отсъствие на представител на ищцовото сдружение, вещите не бяха предадени на собственика.

Съдът намира, че в случая е налице забава на кредитора по смисъла на чл.95 ЗЗД. Ищцовото сдружение неоправдано не е приело предложеното от длъжника изпълнение, нито е дало необходимото съдействие. Наличието на други спорове между страните, свързани с претенции за заплащане на разноски по делото и връщане на получени суми от ответника, нямат отношение към задължението му да върне вещите и съответно ищецът да ги приеме обратно.

От друга страна, забавата на кредитора по чл. 95 от ЗЗД не освобождава автоматично длъжника от задължението, ако не извърши посочените в чл. 97 от ЗЗД действия. При наличието на кредиторска забава по смисъла на чл. 97, ал. 1 ЗЗД, за да се освободи от отговорност, длъжникът трябва да представи доказателства, че освен предложението, действително е предприел каквито и да било действия по чл. 97, ал. 1 ЗЗД- да предаде дължимото за пазене в подходящо място, определено от районния съд по местоизпълнението. По делото не са представени доказателства, ответникът да е осъществил процедурата, предвидена в посочената разпоредба, поради което не се е освободил от задължението да предаде вещите.

Предявеният иск с правно основание чл.55 ал.1 ЗЗД за връщане на процесните вещи, като получени на отпаднало основание, е основателен и следва да бъде уважен.

До същите крайни изводи е стигнал и първоинстанционния съд, поради което решението в тази му част е правилно и следва да бъде потвърдено.

Неоснователни са доводите в жалбата за недопустимост на предявения иск поради липса на правен спор и правен интерес.

Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния съд, че при осъдителен иск наличие на такъв интерес се предполага, предвид твърдението на ищеца за неудовлетворено притезание срещу ответника. Още повече, че както по-горе се посочи, ответникът не доказва да е упражнил правата си по чл. 97 ЗЗД, за да се освободи от отговорност, което прави иска и основателен.

Съдът не приема и възражението, че разноските следва да останат в тежест на ищеца

поради неговата недобросъвестност. Съгласно разпоредбата на чл.78 ал.2 ГПК, ако с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на иска и ако го признае, разноските се възлагат върху ищеца. В случая е налице признание на иска, но не е налице втората предпоставка. Както вече се посочи, за да се освободи от задължението си, длъжникът следва да предприеме действията по чл. 97, ал. 1, изр. 2 ЗЗД. До предприемане на действията по чл. 97, ал. 1 ЗЗД длъжникът не може да се ползва от предвиденото в чл. 96 ЗЗД освобождаване от последиците на собствената си забава. Поради това не е налице хипотезата на чл. 78, ал. 2 ГПК - ответникът е бил в забава към момента на предявяване на иска, от последиците на която не се е освободил по реда на чл. 97, ал. 1 ЗЗД, поради което е дал повод за завеждане на делото.

Въззивният съд намира решението за правилно и в частта му относно присъдените разноски. Първоинстанционният съд е извършил цялостна преценка относно действителната правна и фактическа сложност на делото, на основание чл. 78. ал. 5 ГПК, както и извършените процесуални действия от упълномощения адвокат и обосновано е приел, че договореното и заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение не е прекомерно, а същото незначително надхвърля минималния установен размер, предвиден в чл. 7, ал. 2. г. I и г. 2 вр. чл. 2 , ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. с прибавен ДДС.

Пред първоинстанционния съд е предявен иск за осъждане на ответника да заплати платените от ищеца средства за обучението му в Аграрен университет гр. Пловдив, в общ размер 1030,00 лева, платени без основание, заедно със законната лихва, считано от 30.08.2018 г., в условията на евентуалност, същата сума - 1030.00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаването на исковата молба, поради това, че неоснователно се е обогатил със заплащането на дължими от негова страна парични средства за обучение, погасени от ищеца.

Безспорно е между страните по делото, а това се установява и от събраните по делото доказателства, че в периода 2017-2018 г. с три фактури, съответно от 12.01.2017 г., 30.08.2017 г. 30.08.2018 г., Сдружението е превело на ответника общо сумата от 1030 лв., отразена в счетоводството, като такси за обучение. Не се спори също, че ответникът е получил тези суми. Твърди се, че тези суми са получени от ответника без основание. От показанията на св. Н. и Б. се установява, че в Сдружението имало практика да се подпомагат студенти в Аграрния университет в гр. Пловдив, тъй като асоциацията имала нужда от зооинженери. Свидетелите знаят и за други лица, чието обучение е подпомагано от Сдружението. Не знаят за сключен писмен договор с Аграрния университет, но се позовават на Устава на сдружението. Не се установява срещу заплащането на семестриалните такси на ответника в размер на 1030 лв., той да е поел някакво задължение към ищеца, което налага извода за безвъзмезден акт – дарение. На приложените по делото фактури изрично като основание за извършено плащане е посочено – „такса обучение зооинженерство задочно“. Съгласно разпоредбата на чл.41 ал.4 ЗЮЛНЦ, юридическото лице с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност не може да сключва сделки с лицата по ал. 3, т. 1, както и с юридически лица, в които посочените лица са управители или могат да наложат или възпрепятстват вземането на решения, освен ако сделките са в очевидна полза на юридическото лице с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност или са сключени при общи условия, публично обявени. В случай, че към момента на плащане, ответникът е бил Председател на Контролния съвет на Сдружението, той попада в хипотезата на чл.41 ал.3 т.1 ЗЮЛНЦ, но е налице и изключението, предвидено в чл.41 ал.4 ЗЮЛНЦ. В Устава на Сдружение „*****“, са предвидени основните цели и задачите, чрез които те ще се изпълняват. В чл.5 т.7

изрично е посочено, че организацията организира обучения за повишаване квалификацията на своите членове. Установи се, че организацията изпитва необходимост от зооинженери, поради което подпомага свои членове в обучението им. По този начин се осъществяват основните цели, предвидени в чл.4 от Устава т.е. извършеният безвъзмезден акт е в очевидна полза за осъществяване на общественополезната дейност на организацията.

Имайки предвид изложеното, съдът намира, че извършеното плащане на сумата от 1030 лв., като такса за обучението на ответника в Аграрния университет гр. Пловдив, не е без основание, а в изпълнение на основните цели на Сдружението.

Поради изложеното предявеният иск за сумата от 1030 лв. следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Тъй като първоинстанционният съд е достигнал до други правни изводи, решението в тази му част следва да бъде отменено. Решението подлежи на отмяна и в частта му относно присъдените разноси за сумата над 680 лв.,заплатено адвокатско възнаграждение, държавна такса и възнаграждение за експертиза. На С.С. се дължат направените разноси пред първата инстанция, съобразно уважената част от претенцията в размер на 300 лв., платено адвокатско възнаграждение. Разноси се дължат и за въззивната инстанция също съобразно уважената част, в размер съответно на ищеца 480 лв., заплатено адвокатско възнаграждение и на ответника/жалбоподател/ - 300 лв., заплатено адвокатско възнаграждение и 50 лв. – държавна такса.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 218/29.11.2021 г., постановено по гр.д. № 427/2021 г. по описа на Районен съд Севлиево В ЧАСТТА, с която СТ. К. СТ., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ***** е осъден да заплати на Сдружение „*****“, е ***** със седалище и адрес на управление гр. Троян, **** сумата от 1030,00 лева, представляваща средства за обучение на СТ. К. СТ., за която са издадени фактура № 0000200468/12.01.2017 г., фактура № 0000200664/30.08.2017 г. и фактура № 0000201004/30.08.2018 г., ведно със законната лихва от 26.03.2021 г. до окончателното изплащане на сумата на основание чл.55 ал.1 пр.1 ЗЗД, както и в частта за присъдените разноси за сумата над 680 лв.вместо което

ПОСТАНОВИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Сдружение „*****“, е ***** със седалище и адрес на управление гр. Троян, **** против СТ. К. СТ., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ***** за заплащане на сумата от 1030,00 лева, представляваща средства за обучение на СТ. К. СТ., за която са издадени фактура № 0000200468/12.01.2017 г., фактура № 0000200664/30.08.2017 г. и фактура № 0000201004/30.08.2018 г., ведно със законната лихва от 26.03.2021 г. до окончателното изплащане на сумата на основание чл.55 ал.1 пр.1 ЗЗД, като неоснователен.

ОСЪЖДА Сдружение „*****“, е ***** със седалище и адрес на управление гр. Троян, **** да заплати на СТ. К. СТ., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, *****

направените разноси пред районния съд в размер 300 лв.

ОСЪЖДА Сдружение „*****“, е ***** със седалище и адрес на управление гр. Троян, **** да заплати на СТ. К. СТ., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ***** направените разноси пред въззивната инстанция в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА СТ. К. СТ., с ЕГН *****, от гр. Севлиево, ***** да заплати на Сдружение „*****“, е ***** със седалище и адрес на управление гр. Троян, **** направените разноси пред въззивната инстанция в размер на 480 лв.

В останалата част ПОТВЪРЖДАВА решението.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____